

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoCsp/4/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122203427
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 04. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8122203427.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobkyne V. W., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. XX, XXX XX J., právne zastúpená advokátom JUDr. Igor Šafranko, so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému L. J. J. O. R., so sídlom L. P. 1, XXXXX J., O., zapísaná v parížskom K. obchodu a spoločností pod č. XXX XXX XXX, konajúca na území R. K. prostredníctvom L. J. J. O. R., pobočka zahraničnej banky, so sídlom F. X., XXX XX L., A.: XX XXX XXX, právne zastúpený advokátskou kanceláriou SOUKENÍK - ŠTRPKA, s.r.o., so sídlom Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava, IČO: 36 862 711, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 7Csp/52/2022-83 zo dňa 24. októbra 2022, takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok v napadnutom II., III. a VI. výroku.

II. Žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnom skončení veci.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že výrokom I. zamietol návrh na spojenie vecí; výrokom II. určil bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru; výrokom III. priznal žalobkyni vo vzťahu k žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% vo vzťahu k výroku o určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru; výrokom IV. určil, že zmluvná podmienka uvedená v časti C) I. karty o žiadosti o zaradenie do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca je neprijateľná zmluvná podmienka; výrokom V. zamietol žalobu v prevyšujúcej časti o určenie neprijateľných zmluvných podmienok a výrokom VI. určil, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania vo vzťahu k IV. a V. výroku.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 2 písm. a), § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 2, 3 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu 26.07.2008, § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, 2, 5, § 54 ods. 1, 2, § 100 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, čl. 2 ods. 2, § 255 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že žalobkyňa s právnym predchodcom žalovaného M. a.s. dňa XX.XX.XXXX uzatvorila B. o poskytnutí spotrebiteľského úveru č. XXXXXXXXXXXXXXXX, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 13.490,- Sk na nákup tovaru v hodnote 14.990,- Sk, pričom priamou platbou uhradila 1.500,- Sk. V žiadosti/zmluve je uvedený počet mesačných splátok, výška mesačných

splátok, ročná úroková sadzba, splatnosť prvej splátky a priemerná RPMN. V časti C) žiadosti zmluvy bola uvedená žiadosť o zaradenie do zoznamu žiadateľov o poskytnutie spotrebiteľského úveru. Listom zo dňa 28.02.2019 bolo žalobkyni odpovedané, pokiaľ ide o číslo spotrebiteľského úveru XXXXXXXXXXXXXXXX, že prijali jej žiadosť o vystavenie prehľadu splácania a úročenia, za čo jej bude účtovaný poplatok podľa sadzobníka vo výške 70,- Eur, pričom ju zároveň upozornili, že na uvedenom úverovom účte evidujú dlh.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že vo vzťahu k prípustnosti žaloby o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti, bez ohľadu na to, že zmluvný vzťah medzi stranami sporu bol ukončený ešte v roku 2010, vzhľadom na princíp právnej istoty aplikoval závery Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/27/2018 a sp. zn. 6Cdo/19/2018 (obdobné závery vyplývajú aj z rozhodnutí Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 10Co/30/2018 zo dňa 09.04.2019 alebo sp. zn. 20Co/295/2014 zo dňa 21.04.2016), že takéto žaloby sú procesne prípustné, a to aj v prípade, ak je zmluvný vzťah medzi dodávateľom a spotrebiteľom už ukončený. Návrh na spojenie vecí zamietol z dôvodu, že o spojení vecí rozhoduje sudca, ktorému vec napadala ako prvá, čo je v tomto prípade zákonný sudca v senáte 15Csp/52/2022 a navyše dodal, že pred nariadeným termínom pojednávania vykonal už príslušné procesné úkony, preto neboli splnené podmienky na spojenie vecí. Vo vzťahu k bezúročnosti a bezpoplatkovosti uviedol, že zmluva neobsahuje konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru. Spotrebiteľ by mal mať presne určené odkedy dokedy má úver splácať a ponechať to na počítaní spotrebiteľom by nebolo splnením zákonnej dikcie. Je neprípustné, aby dodávateľ prenášal svoju zákonnú povinnosť priamo na spotrebiteľa. Z uvedených dôvodov konštatoval, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov. S námietkou o absencii výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov sa nestotožnil, a to s odkazom na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 a závery viacerých rozhodnutí Najvyššieho súdu SR. Ďalej sa nestotožnil ani so vznesenou námietkou premlčania, pretože určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti nepredstavuje majetkové právo, ale naopak je vecou a povinnosťou súdu ex offo súdnej kontroly súdu sledovať spotrebiteľské zmluvy. Predmetná žaloba je podľa jeho názoru aj účinným prostriedkom dosiahnutia prevencie pred používaním nečestných podmienok vo formulárových spotrebiteľských zmluvách. Zároveň v tejto súvislosti poukázal aj na ustanovenie § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. podľa ktorého sa spotrebiteľ s účinnosťou od 01.01.2018 môže domáhať určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru a neprijateľnosti zmluvnej podmienky.

5. K neprijateľnej zmluvnej podmienke uvedenej v časti C) Úverovej karty v celom rozsahu odkázal na rozhodnutie Okresného súdu Prešov, sp. zn. 11Csp/19/2022 zo dňa 06.05.2022 v ktorom bola táto zmluvná podmienka vyhlásená za neprijateľnú, keďže ňou veriteľ vnútil spotrebiteľovi žiadosť o revolvingový úver. Na doplnenie uviedol, že táto zmluvná podmienka bola vyhlásená za neprijateľnú rovnako v rozsudku Okresného súdu Prešov, sp. zn. 14Csp/28/2020 zo dňa 04.06.2021, preto poukázal na princíp právnej istoty. Pokiaľ ide o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky o poplatku vo výške 70,- Eur v zmysle sadzobníka poplatkov žalovaného, tu žalobný návrh zamietol ako nedôvodný, keďže žalobkyňou predložený list o účtovaní tohto poplatku sa netýkal tohto zmluvného vzťahu, pričom spomínaný list bol reakciou na žiadosť žalobkyne o vystavenie prehľadu splácania, ktorú zaslala žalovanému ešte v roku 2019. V tom čase nebol ešte platný predložený sadzobník platný od 01.01.2021 a žalobkyňa nepredložila sadzobník platný a účinný v čase uzatvorenia zmluvy, teda žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno.

6. O trovách konania rozhodol tak, že v časti určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru bola úspešná žalobkyňa, preto jej priznal vo vzťahu k žalovanému plnú náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku, ktoré vydá vyšší súdny úradník. Vo vzťahu k určeniu neprijateľnosti zmluvných podmienok žalobkyňa žiadala určiť dve neprijateľné zmluvné podmienky, avšak vyhovel len jednej a vo zvyšnej časti bola žalobkyňa neúspešná, preto vyslovil, že v časti o určenie neprijateľných zmluvných podmienok žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov konania.

7. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to proti výrokom II., III. a VI. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Nestotožnil sa s argumentáciou súdu ohľadom absencie údajov o konečnej splatnosti úveru. Uviedol, že zmluva uvádza počet mesačných splátok, výšku mesačnej splátky, súčet mesačných splátok, prvú splátku a termín splatnosti, pričom počet mesačných splátok a dátum splatnosti prvej splátky vymedzujú podľa jeho mienky dostatočne a zrozumiteľne časový rámec konečnej splatnosti úveru.

Uvedené bolo dostatočne zrejme aj žalobkyni, keďže v súlade s uvedeným splácala poskytnutý úver a poslednú splátku uhradila dňa 19.07.2010, kedy došlo aj k zániku zmluvy. Dodatočné spochybňovanie žalobkyňou tak možno označiť za účelové. Vzhľadom aj na právne závery uvedené v rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Cdo/69/2020, sp. zn. 2Cdo/165/2018 a sp. zn. 1Cdo/183/2018 mal za to, že bolo povinnosťou súdu prvej inštancie na tieto prihladiť a vysporiadať sa s nimi. Vzhľadom na uvedené preto nemožno považovať právny záver súdu prvej inštancie za správny. Vo vzťahu k rozhodovaniu o trovách konania mal za to, že mal súd postupovať v zmysle zásady úspechu, pričom v predmetnej veci išlo o konanie, v ktorom došlo k spojeniu viacerých vecí. Konštatoval, že úspech žalobkyne predstavoval 66,66% a jeho úspech 33,33%, preto celkovo bola úspešná žalobkyňa v rozsahu 33,33%. Vo vzťahu k výrokom o trovách konania namietal ich zmätočnosť, arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť, pričom mu nie je zrejme, prečo bolo rozdelené konanie na dve časti. Vo vzťahu k nesprávosti postupu poukázal aj na vyhlášku č. 655/2004 Z. z., konkrétne na § 13 ods. 3, ktoré bolo potrebné aplikovať na tento prípad. Inak povedané, nie je mu zrejme, akým spôsobom bude krátený nárok na náhradu trov konania žalobkyne práve s poukazom na uvedenú vyhlášku. Navrhol, aby odvolací súd vyhovel odvolaniu, rozsudok súdu prvej inštancie v príslušnom rozsahu zrušil a vrátil mu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom si uplatnil aj náhradu trov odvolacieho konania.

8. Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu vyjadrila tak, že žalovaným spomínané náležitosti sú osobitnými obligatónnymi náležitosťami zmluvy odlišnými od náležitosti konečnej splatnosti úveru. Úverová zmluva musí obsahovať predpísané náležitosti, ku ktorým patrí aj končená splatnosť. Spotrebiteľ má právo spoliehať sa na jasne a transparentne vymedzené právne pojmy upravujúce konkrétne aspekty zmlúv, preto veriteľ pri formulovaní zmluvy má postupovať tak, aby spotrebiteľ porozumel hlavným častiam zmluvy bez toho, aby zisťoval ich správnosť alebo nesprávnosť alebo bez toho, aby ich musel hľadať v zmluve, resp. v iných náležitostiach. Ani smernica a ani zákon nevyžadujú, aby zmluva obsahovala len údaje, z ktorých sa dá tá ktorá obligatónna náležitosť zmluvy nepriamo odvodiť, ale vyžaduje predpísané náležitosti v zmluve priamo uvádzať. K záväznosti legálnych definícií poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7Cdo/234/2021 zo dňa 29.09.2021. Dodala, že v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Cdo/69/2020 sa súd zaoberal dobou trvania zmluvy podľa zákona č. 129/2010 Z. z., v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Cdo/165/2018 išlo o prípad, kedy bol termín končenej splatnosti splnený, pretože zmluva obsahovala splátkový kalendár a v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo/183/2018 sa jednalo o posúdenie inej obligatórnej náležitosti, a to špecifikácie splátok. Ak by sa mal do dôsledkov aplikovať názor žalovaného, potom by zmluva nemusela obsahovať ani ďalšie explicitne vyžadované údaje, napr. o výške úveru, keďže tento by si spotrebiteľ vedel zistiť z výšky splátok, frekvencie splátok a z úrokovej sadzby. Podotkla, že k stanoveniu splatnosti je možné dospieť iba po pracovných výpočtoch a rozpisu, pretože zmluva neobsahuje ani splátkový kalendár a aj dátum prvej splátky je daný neurčitým pojmom, čo v žiadnom prípade nezodpovedá povinnosti dodávateľa uvádzať všetky náležitosti zreteľne a transparentne. Za nesprávnu považovala rovnako argumentáciu žalovaného, čo do priznaného nároku na náhradu trov konania. V zásade bola úspešná v celom rozsahu, keďže posúdenie neprijateľných zmluvných podmienok je vecou ex offio súdnej kontroly. Súd v časti poplatku zamietol žalobu len preto, že odpoveď žalovaného sa týkala iného čísla úverovej zmluvy, čo nebola jej chyba, hoc od žalovaného požadovala aj prehľad splácania vo vzťahu k predmetnej úverovej zmluve. S poukazom na uvedené navrhla rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch potvrdiť a uplatnila si náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

9. Žalovaný sa vyjadril tak, že v celom rozsahu sa pridrižiava skutočností, ktoré uviedol v podanom odvolaní. Namietal, že skutkový a právny stav podaný žalobkyňou je nesprávny, účelový a nezodpovedajúci. Poprel tvrdenia žalobkyne o tom, že spotrebiteľ si mal určiť termín konečnej splatnosti sám a z dôvodu hospodárnosti sa nebude vyjadrovať ku každému nepravdivému vyhláseniu. Zdôraznil, že nepopiera fakt, že uvedenie termínu konečnej splatnosti je obligatónnou náležitosťou spotrebiteľskej zmluvy, ale s poukazom na eurokonformný výklad daného ustanovenia, nemožno od veriteľov žiadať, aby v spotrebiteľských zmluvách uvádzali termín konečnej splatnosti vyjadrením konkrétneho dátumu, keďže vnútroštátne právo a ani únieové právo takúto požiadavku vo svojich predpisoch nedefinuje. Na podporu svojich tvrdení poukázal na judikát R 16/2022. Z uvedeného dôvodu mal za to, že požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti nie je nevyhnutná a má za to, že táto je naplnená aj vtedy, keď zmluva obsahuje konkrétne úverové parametre ako objektívne zisťiteľné kritériá, z ktorých nepochybne možno určiť termín konečnej splatnosti. Dokonca ani so spomínanej Smernice rady o aproximácii zákonov takáto požiadavka nevyplýva, pričom poukázal na čl. 4 a Prílohu 1 spomínanej smernice, z čoho je zrejme, že termín konečnej splatnosti nepatrí medzi obligatónne náležitosti zmluvy. Opätovne

upriamil pozornosť na samotný obsah zmluvy, kde jej parametre vymedzujú splatnosť úveru. Nesúhlasil s tvrdením žalobkyne, že nevedela kedy nastáva konečná splatnosť úveru, keďže poslednú splátku uhradila v zmysle tohto termínu a ďalšiu splátku už nerealizovala. V ostatnom odkázal na obsah svojich vyjadrení v priebehu prvoinštančného konania a zotrval aj na svojom odvolacom návrhu.

10. Ďalšie vyjadrenia podané neboli.

11. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

12. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

13. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, inou vadou konania, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05).

14. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

15. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi právnym predchodcom žalovaného a žalobkyňou, je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde právny predchodca žalovaného vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

16. Súd prvej inštancie, vzhľadom na spotrebiteľský charakter sporu, správne aplikoval na predmetný prípad ustanovenia na ochranu spotrebiteľa v rozhodnom čase, najmä ustanovenia zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení účinnom do 31.07.2008 (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“). Tento zákon v ust. § 4 ods. 2 presne definoval, aké náležitosti, okrem všeobecných, musí spotrebiteľská zmluva obsahovať. Z uvedeného ustanovenia je zrejmé, že povinnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa úpravy platnej a účinnej v čase uzatvorenia zmluvy bolo, okrem iného, uvedenie termínu konečnej splatnosti poskytnutého úveru. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie však vyplynulo, že uzatvorená spotrebiteľská zmluva takýto obligatórny údaj neobsahovala. Žalovaný síce v rámci odvolacieho konania poukazoval na to, že uvedený údaj je možné zistiť z iných náležitostí spotrebiteľskej zmluvy - počtu splátok, termínu splatnosti splátky a dátumu prvej splátky, avšak odvolací súd sa s uvedeným nestotožňuje. V prvom rade je potrebné poukázať na to, že ide o obligatórnu náležitosť, teda táto musí byť v zmluve uvedená, a to buď

priamo vo forme dňa, mesiaca a roka, alebo by z obsahu zmluvy mala byť aspoň určiteľná (napr. určenie mesiaca a roka konečnej splatnosti v spojení so splatnosťou splátok). Z vykonaného dokazovania však vyplynulo, že dátum termínu konečnej splatnosti nebol konkrétne uvedený a nebolo ho možné z obsahu zmluvy ani jednoznačne určiť. Žalovaný síce poukazoval na počet splátok (spolu 24), dátum prvej splátky (najneskôr do 15.08.2020) a splatnosť splátok (15. deň v mesiaci), avšak už len samotné určenie dátumu prvej splátky bolo neurčité, pretože zaplatenie prvej splátky mohla žalobkyňa ako spotrebiteľka realizovať v podstate kedykoľvek od uzatvorenia zmluvy, t.j. od 26.07.2008 do 15.08.2008, pričom jej nemuselo byť zrejmé, či je potrebné počet mesačných splátok odvíjať od dátumu zaplatenia prvej splátky alebo od dátumu splatnosti ďalších splátok v prípade, ak prvú splátku zaplatila skôr ako 15.08.2008, eventuálne od dátumu poskytnutia úveru. Žalobkyňa ako spotrebiteľka tak nemusela presne vedieť určiť termín konečnej splatnosti poskytnutého spotrebiteľského úveru. Rovnako otázne mohlo byť u žalobkyne ako spotrebiteľky aj určenie termínu konečnej splatnosti poskytnutého úveru v prípade, ak by sa dostala do omeškania s pravidelnými úhradami mesačných splátok, teda či uvedená skutočnosť by mala alebo nemala vplyv na termín konečnej splatnosti poskytnutého úveru. Žalovaný síce poukazoval na to, že žalobkyňa si musela byť vedomá termínu konečnej splatnosti, pretože po úhrade poslednej splátky ďalšie splátky už neuhradila, pričom zmluvný vzťah medzi ňou a jeho právnym predchodcom zanikol dňa 19.07.2010, avšak ani uvedené tvrdenie žalovaného nie je spôsobilé prijať záver o splnení si zákonných povinností žalovaným, resp. jeho právnym predchodcom. Z uvedeného tvrdenia vyplýva, že termín konečnej splatnosti mal nastať dňa 19.07.2010, čo je však v rozpore s tvrdeniami samotného žalovaného, ktorý poukazoval na obsahové náležitosti zmluvy v ktorej nie je zmienka o uvedenom dátume, resp. aspoň o uvedenom dni (splatnosť splátok bola určená v 15. deň príslušného mesiaca, nie v 19. deň). Odvolací súd poukazuje na to, že ani samotný žalovaný v priebehu odvolacieho konania presne neuviedol kedy vlastne malo dôjsť ku konečnej splatnosti poskytnutého úveru, ale opakovane poukazoval len na ďalšie náležitosti zmluvy, z ktorých bolo možné uvedené zistiť. Napokon aj uvedené vzbudzuje dôvodnú pochybnosť odvolacieho súdu o tom, že žalobkyňa ako spotrebiteľka bola spôsobilá zistiť termín konečnej splatnosti úveru, keď tento neurčil ani samotný žalovaný.

17. Žalovaný v podanom odvolaní a aj vo svojom ďalšom vyjadrení v rámci odvolacieho konania poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Cdo/69/2020, ako aj na nesprávne transponovanie smernice o obligatórnych náležitostiach spotrebiteľských zmlúv, k čomu odvolací súd uvádza, že spomínané rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, ktoré sa venovalo otázke transponovania smernice do nášho právneho poriadku a ktoré bolo uverejnené aj v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, nie je možné aplikovať na predmetný prípad, keďže sa vzťahuje na právnu úpravu spotrebiteľských zmlúv v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. Tu odvolací súd dáva do pozornosti, že v predmetnom prípade bola uzatvorená spotrebiteľská zmluva za účinnosti predchádzajúceho právneho predpisu (zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch), preto na argumenty žalovaného v tomto smere nemožno prihliadať.

18. Vo vzťahu k ďalším rozhodnutiam Najvyššieho súdu SR na ktoré vo svojom odvolaní poukazoval žalovaný odvolací súd uvádza, že v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/183/2018 sa dovolací súd zaoberal primárne otázkou iných obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy za účinnosti Zákona o spotrebiteľských úveroch, a to rozpisu amortizácie dlhu, teda rozpisu splátok úveru po častiach (istina, úroky a poplatky) a celkovým nákladom spotrebiteľa spojeným so spotrebiteľským úverom v súvislosti s poistením a výpočtom RPMN. Žalovaný vo svojom vyjadrení v rámci dovolacieho konania citoval najmä nasledovné: „Pokiaľ ustanovenie ustanovení § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z. z. uvádza „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, možno za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa; požiadavka o vyjadrenie dátumu konečnej splatnosti úveru z textu zákona nevyplýva.“ Z uvedenej citácie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR skôr vyplýva, že údaj o konečnej splatnosti úveru nevyplýva priamo z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i) Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý pojednáva o špecifikácii splátok, avšak sám zákonodarca priamo v zákone ako osobitnú obligatórnu náležitosť spotrebiteľských zmlúv upravil v § 4 ods. 2 písm. g) aj termín konečnej splatnosti, preto nemožno s vyššie citovaným záverom Najvyššieho súdu SR súhlasiť. Napokon, ani sám zákonodarca neprijal žiadnu takú novelu Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorou by došlo k vypusteniu uvedenej obligatórnej náležitosti, keďže táto náležitosť bola upravená v Zákone o spotrebiteľských úveroch až do konca jeho platnosti a účinnosti, t.j. do 10.06.2010. Žalovaný neargumentoval iným rozhodnutím dovolacieho súdu, ktoré by sa konkrétnejšie a podrobnejšie venovalo tejto obligatórnej náležitosti spotrebiteľských zmlúv za účinnosti (prechádzajúceho) Zákona o spotrebiteľských úveroch a odvolaciemu súdu rovnako nie je známe iné rozhodnutie dovolacieho súdu,

ktoré by vo vzťahu k Zákonom o spotrebiteľských úveroch prijalo jednoznačný záver o nepotrebnosti jeho uvádzania v rámci spotrebiteľských zmlúv uzatváraných za účinnosti Zákona o spotrebiteľských úveroch.

19. Napokon vo vzťahu k rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Cdo/165/2020 odvolací súd uvádza, že ani toto nebolo možné aplikovať na predmetný prípad, pretože dovolací súd sa zaoberal náležitosťami zmluvy uzatvorenej dňa XX.XX.XXXX, t.j. za účinnosti zákona č. 129/2010 Z. z., čo nie je predmetný prípad.

20. Na základe vyššie uvedeného tak možno uzavrieť, že v čase uzatvorenia zmluvy medzi žalobkyňou a právnym predchodcom žalovaného Zákonom o spotrebiteľských úveroch upravoval ako jednu z obligatórnych náležitostí aj uvedenie termínu konečnej splatnosti, avšak tento údaj uzatvorená zmluva neobsahovala, ako vyplynulo z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie. Uvedenú obligatórnu náležitosť nebolo možné jednoznačne a bez ťažkostí určiť ani z ďalšieho obsahu zmluvy, preto v zmysle vtedy platného a účinného Zákona o spotrebiteľských úveroch je táto zmluva postihnutá sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti ako správne uzavrel súd prvej inštancie.

21. Vo vzťahu k výrokom o trovách konania odvolací súd uvádza, že ani v tomto smere niet čo vytknúť súdu prvej inštancie. V prípade, ak strana sporu uplatní v jednej žalobe niekoľko samostatných nárokov, potom pri rozhodovaní o náhrade trov konania sa postupuje podľa zásad pre priznanie náhrady trov konania pri každom nároku samostatne. Úspech žalobcu v spore týkajúcom sa iba niektorého nároku nemôže založiť právo na náhradu trov konania vo všetkých nárokoch. Trovy, ktoré strana sporu súčasne vynaložila na viac spoločne prejednávaných nárokov, je potrebné rozdeliť podľa pomeru výšky jednotlivých nárokov (t. j. podľa toho, ako sa tá-ktorá vec zo spoločne prejednávaných vecí podieľala na vzniku týchto trov). V predmetnom prípade sa žalobkyňa domáhala dvoch samostatných nárokov, a to (i) určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru a (ii) určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok, preto súd prvej inštancie správne rozhodoval samostatne aj o nárokoch na náhradu trov prvoinštančného konania vo vzťahu k jednotlivým žalobou uplatneným nárokom samostatne. Nemožno preto prisvedčiť odvolacím námietkam žalovaného v tomto smere o potrebe rozhodnúť jedným výrokom o celých trovách konania, a to najmä vo vzťahu k spomínanej vyhláške. V prípade nároku, ktorým sa žalobkyňa domáhala vyhlásenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru bola v celom rozsahu úspešná, preto súd prvej inštancie správne žalobkyňu priznal voči žalovanému plnú náhradu trov konania, t.j. v rozsahu 100%. V prípade nároku, ktorým si žalobkyňa uplatňovala určenie dvoch neprijateľných zmluvných podmienok bola úspešná len vo vzťahu k určeniu neprijateľnosti jednej zmluvnej podmienky a vo zvyšnej časti bola neúspešná, preto súd prvej inštancie správne rozhodol o trovách konania o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok v zmysle zásady úspechu v konaní. Potom sa žiada uviesť, že k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd dochádza nie len postupom súdu, ktorý je založený na celkom zjavne nesprávnej interpretácii a aplikácii príslušných ustanovení procesného predpisu upravujúceho náhradu trov konania (C.s.p.), v ktorom sú obsiahnuté črty svojvoľe, ale v neposlednom rade aj v takom prípade, ak je odôvodnenie súdneho rozhodnutia vo vzťahu ku výroku o trovách konania celkom nedostatočné, t.j. nepreskúmateľné. V predmetnom prípade však k naplneniu tejto odvolacej námietky nedošlo, preto odvolací súd vyhodnotil túto odvoláciu námietky ako nedôvodnú.

22. Na základe vyššie uvedeného preto odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu, t.j. vo výroku II. o určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, vo výroku III. o náhrade trov konania vo vzťahu k výroku o určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a vo výroku VI. o náhrade trov konania v časti určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok, ako vecne správny potvrdil.

23. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešnej žalobkyňi v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 C.s.p.). Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 C.s.p..

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).